

Sensizlik Zamanı

– Oyhan Hasan · 27 Mart 2012

1
Acıkmişsa benziyorsun dostum!
Acıkmişsa ama öyle biber dolmasına değil, ekmeğe peynire değil de benim yazılarıma çok acıkmışsın gibi!
Haklı mıyım?
Seni öylesine tanıyorum ki...
Bu da benim sen olmamdan geliyor...
Ben, sen olduğumda senin gibi düşünüyorum, senin gibi yazıyorum... Ben, sen olduğumda duyuyor, hissediyor, yaşıyor ve galiba insan oluyorum...
Ama sen olmadığım zamanlar çoğalmaya başladı. Bu zamanlarda sanki kendimi tanıyamıyorum. Bazı insanlar vardır iki kişilikli; biri dışarıya, biri içeriye değişik kişilikli.
Bende iki kişilik var; biri sen olduğum zaman, diğeri ben, ben isem... Seninle doğmak, seninle ölmek gibi sözcükleri; benim ben olduğumda düşünemiyorum bile ama sen gibi düşünmeye başladığımda sokaklar sesleniyor, çiçekler kafalarını kaldırıyor, insanlar gülümsüyor... İçimde sızı kalmıyor. Özlem denilen büyük biçki bile yeniden bilenme gerektiğini bildirmiyor. Bu da ben sen olduğum için o anda.
Ama ben, ben olduğumda umutlarım paramparça.
19 Ocak 2008

PAPATYA

2
"Paramparça" olmak... Benim de yakama yapışıyor bazen. Ben de kendimi boşlukta hissediyorum. Delişmen gönlüm, aklımın ipini eline alıyor, fırtınaların önüne bırakıyor beni. Rüzgârın insafına kalıyorum o zaman. Kanatlarımı istediğim gibi kullanamıyorum, uçuyor, çok defa karlı dağların ardına düşüyorum. Karlar, yalnızlık günlerimizin saçlarımıza düşürdüğü aklar... Karlar, sensizlik günlerimizin resimleri. Birbirimize hasret kaldığımız anlarımız. Gönül gönle ısınamadığımız sessiz çığlıklarımızın dağlara düşmüş yankıları.
"Paramparça" olmak... Sığınmak istediğimiz limanımızı arayışımız. Sevgiye yüklü olduğumuz, susuz kaldığımız anlar. Gökkuşağının yedi renginden tekini olsun yakalayamadığımız anlar. Sensizlik zamanımız canım...
"Paramparça" olmak... Gelip geçici sıkıntılarımız.
Sonrası, bayram edeceğimiz günler. Değer bilme denilen şey! Özlemlerimizin çiçek çiçek açması; kâh kırmızı gül, kâh mor karanfil olarak yüreklerimizi ayaklandırması. Sevgimizin mihengi!
Peynir ekmek, derdim değil benim.
Derdim sensin...
Sesinin kulaklarımda çınlaması, gözlerinin gözlerime gülümsemesi. El ele tutuşmamız, diz dize olmamız...

Sevda bahçesinde tutuşma vaktimiz. Bayramımız...

"Paramparça" olduğun anlarda, umutlarımı umudun yap sen de. Hep ben kal... Olur mu?

Hep ben kal...

Olur mu?

Ben de öyle yapıyorum çoğu zaman.

Senleşiyorum...

Gönlüm tutuşuyor, mısra mısra şiir olup yağıyorum. Dudaklarına düşüyorum.

Sen de öyle yap...

Hep ben kal...

Olur mu?

19 Ocak 2008

Oyhan Hasan Bildirki